HUMAN RIGHTS COMMISSION OF SRI LANKA

LEGAL ANALYSIS OF THE SCOPE OF SECTION 3 OF THE ICCPR ACT, NO.56 OF 2007 AND ATTENDANT RECOMMENDATIONS

HUMAN RIGHTS COMMISSION OF SRI LANKA
LEGAL ANALYSIS OF THE SCOPE OF SECTION 3 OF THE ICCPR ACT, NO.56 OF 2007 AND ATTENDANT RECOMMENDATIONS

The Human Rights Commission of Sri Lanka considers **Section 3 of the International Covenant On Civil and Political Rights Act No.56 of 2007 (ICCPR Act)** as a significant legal framework to address hate crimes. As there is no authoritative Sri Lankan jurisprudence on Section 3 of the ICCPR Act, the Commission has drawn from the discussion surrounding **Article 20 of the International Covenant on Civil and Political Rights (the Covenant)** i.e. the original Article to which Section 3 of the ICCPR Act gives domestic effect, in order to understand its scope and application. The Commission presents its observations below:

Part 1. International Jurisprudence on Article 20 of the Covenant

Article 20 of the Covenant reads as follows:

(1) Any propaganda for war shall be prohibited by law.

(2) Any advocacy of national, racial or religious hatred that constitutes incitement to discrimination, hostility or violence shall be prohibited by law.

1.1 The relevance of Freedom of Expression

It is recognized by the UN Human Rights Committee i.e. the independent expert body which oversees the implementation of the Covenant (**UNHRC**) that Article 20 should be read in conjunction with Article 19 of the Covenant which recognizes Freedom of Expression. For example in the ICCPR General Comment No. 11[1] it is observed that the prohibition required by Article 20 is compatible with the Freedom of Expression guaranteed under Article 19. Further, in *Ross v Canada*[2] it has been held by the UNHRC that restrictions under Article 20 should be permissible under Article 19 as well.

1.2 Elements of the Article 20 Offence

The Commission observes that the aforementioned offence under Article 20 (2) embodies two significant elements:

i) Advocacy of national, racial or religious hatred; and
ii) Incitement to discrimination, hostility or violence

[1] General Comment 11, United Nations Human Rights Committee, 29 July 1983.
[2] Communication No. 736/1997, U.N. Doc. CCPR/C/70/D/736/1997 (2000).

The offence under Article 20 must firstly comprise of advocacy of national, racial or religious hatred. Such advocacy must also constitute an incitement to discrimination, hostility or violence. One element without the other is insufficient to establish liability.

1.2.1 Proving Advocacy and Incitement

1.2.1.1 The Covenant does not define the term 'advocacy'.

The **Rabat Plan of Action**[3], which is the outcome of a four year initiative by the UN Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) to clarify the scope of state obligations under Article 20 of the Covenant, contains a **six-part threshold test** that has been developed by the attendees of a series of expert workshops on the prohibition of advocacy of national, racial or religious hatred that constitutes incitement to discrimination, hostility or violence in order to determine **the forms of advocacy that constitute incitement** that fall within the scope of Article 20.

The test is as follows:

a. **Context** – The political and social context prevalent at the time of advocacy (for example whether there is existing conflict, a history of conflict, or institutionalized discrimination).

b. **Speaker** – Whether the person who advocates hatred has a position of authority over the audience (for example by being a prominent public figure, a public official or having a similar status (e.g.-: a religious leader) or wields influence over the audience.

> This does not mean that the Speaker should wield some form of power derived from Public office, or should have social standing. Rather it refers to the command the Speaker has over his/her audience. It is the advocate's ability to be persuasive and sway the audience's opinions. An extent of authority that is so potent as to persuade the audience to engage in an act of discrimination, hostility or violence that results in a conduct harm. While the Speaker's social standing would indeed be guiding in this regard, it is not conclusive as to the Speaker's influence.

c. **Intent** –If a person voluntarily advocates hate, knowing the consequences of such act and with the knowledge that the consequences would immediately follow, such person has the requisite intent.

---

[33] United Nations, General Assembly, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the expert workshops on the prohibition of incitement to national, racial or religious hatred, A/HRC/22/17/Add.4 (11 January 2013), available from undocs.org.

Under Article 20, advocacy of national, racial or religious hatred is permissible until it constitutes incitement to discrimination, hostility or violence.

However, not all forms of incitement are proscribed under Article 20.

As per the Rabat Plan of Action, a crucial element of incitement as recognized under Article 20 is **intention**.

The Human Rights Organization ARTICLE 19 (**ARTICLE 19**) observes that "the decisive factor should be that a speaker who incites others to discrimination, hostility or violence intends not only to share his/her opinions with others but also to **compel others to commit certain actions** based on those beliefs, opinions or positions."[4]

The scope of intent as contained in the Rome Statute of the International Criminal Court adopted by the UN Diplomatic Conference of Plenipotentiaries on the Establishment of an International Criminal Court on 17 July 1998, in force since 1 July 2002 is as follows;

Article 30 para. 2 of the Rome Statute:

a) In relation to conduct, that a person means to engage in the conduct;
b) In relation to a consequence, that a person means to cause that consequence or is aware that it will occur in the ordinary course of events.

A *mens rea* that is less than intent (such as 'recklessness' or 'negligence') would not, therefore, meet the threshold of Article 20(2).

d. **Content and Form** – The provocative nature of the content, the nature of the arguments, the mode of expression used, the tone used in the expression etc…

e. **Extent of the advocacy** – The reach of the advocacy i.e. its public nature, magnitude and the size of the audience.

f. **Imminent harm** – Reasonable probability that the incitement would cause imminent harm.

ARTICLE 19 observes that actions compelled by the speaker need not actually follow for the speaker to be held liable.

[4] ARTICLE 19, 'Prohibiting Incitement to Discrimination, Hostility or Violence', December 2012 available at https://www.article19.org/data/files/medialibrary/3548/ARTICLE-19-policy-on-prohibition-to-incitement.pdf

“Nevertheless, some degree of risk of resulting harm must be identified. This means that courts will have to determine that there was a reasonable probability that the speech would succeed in inciting the audience into committing discrimination, hostility or violence against a victim group, recognizing that such causation should be seen to be direct.

1.2.1.2 Examples of advocacy that fall within the scope of Article 20 as constituting incitement

As per Part 1.2.1 above, advocacy is not liable under Article 20 unless it constitutes incitement and incitement in turn is also not liable unless it is intended.

Given below are examples of such prohibited forms of advocacy as broadly identified based on communications received by International Human Rights bodies:

a. Negative stereotyping of individuals based on their nationality, race or religion (for example, public dissemination of the sentiment that all adherents of religion X are terrorists).

b. Encouraging, directing or instructing the public to attack a person/s of a protected group i.e. an individual of a certain nationality, race or religion.

c. Provoking destruction of religious sites, property and livelihoods of a protected group.

d. Exploiting modes of expression (publications, social media etc…) to spread thoughts of hatred and anger against a protected group.

e. Inciting the public to discriminate (for example, by disseminating inflammatory information that provokes the public to avoid entering into business transactions with an individual belonging to a protected group).

Part 2. Observations of the HRCSL with regard to Section 3 of the ICCPR Act

2.1 The Commission observes the Preamble to the ICCPR Act which states that it seeks to give effect to the rights referred to in the Covenant. Accordingly, Section 3 gives effect to Article 20 of the Covenant.

2.1.1. The offences under Section 3 -

Section 3 (1) - No person shall propagate war or advocate national, racial or religious hatred that constitutes incitement to discrimination, hostility or violence.

Section 3 (2) - Every person who— (a) attempts to commit; (b) aids or abets in the commission of; or (c) threatens to commit, an offence referred to in subsection (1), shall be guilty of an offence under this Act.

2.1.2. Procedural requirements under Section 3 –

Section 3 (3) - A person found guilty of committing an offence under subsection (1) or subsection (2) of this section shall on conviction by the High Court, be punished with rigorous imprisonment for a term not exceeding ten years.

Section 3 (4) - An offence under this section shall be cognizable and non-bailable, and no person suspected or accused of such an offence shall be enlarged on bail, except by the High Court in exceptional circumstances.

2.2. The Commission observes that Section 3(1) is an articulation that consolidates subsections (1) and (2) of Article 20 of the Covenant.

2.3. Further under Section 3 (2), Article 20 has been extended to cover attempts to commit, aid or abet offences under Section 3(1).

Part 3. Recommendations of the HRCSL on the scope of Section 3 of the ICCPR- Act

In light of the foregoing, the Commission presents its recommendations as follows:

3.1 In view of the observations under Part 2 above, the Commission recommends that Section 3 of the ICCPR Act be interpreted in light of the international jurisprudence on Article 20 of the Covenant.

3.1.1 That the six-part threshold test as contained in the Rabat Plan of Action and discussed in Part 1.2.1 above be adopted in order to determine the forms of advocacy that fall within the scope of Section 3.

3.1.2 That advocacy of hatred should not be proscribed under Section 3 unless it constitutes incitement to discrimination, hostility or violence that is intentional.

3.2 That Freedom of Expression and Section 3 of the Act should be balanced:

3.2.1 Section 3 is not a standalone provision but rather should be read in congruity with Freedom of Expression as guaranteed under the Constitution of Sri Lanka. Section 3 is a limitation placed on the Freedom of Expression and therefore any form of expression that is proscribed under Section 3 should be a permissible restriction to Freedom of Expression.

3.2.2 Any form of expression protected under Article 14 (1) (a) of the Sri Lankan Constitution cannot be proscribed under Section 3 of the ICCPR Act. This would, for example, mean that expressions that "shock, offend or disturb" a member of a certain nationality, race or religion cannot be proscribed on that ground alone.

3.2.3 Consequently, for a Section 3 restriction imposed by the Government to be legitimate it should meet the three-pronged test of legality, proportionality and necessity; a test already incorporated into the domestic fundamental rights jurisprudence (***Sunila Abeysekera V. Ariya Rubasinghe, Competent Authority and Others***)[5].

3.3 That the scope of Section 3 should not be limited to instances where a group of individuals are acting in concert with a common intention. Even where a single person engages in a hate speech act with the intention of inciting discrimination, hostility or violence and with the knowledge that discriminatory, hostile or violent acts would follow as a consequence, such person should be held accountable.

3.4 As per Section 3 (3) and (4), where a peace officer entertains a reasonable suspicion that any person is involved in a Section 3 offence such person can be arrested without a warrant and that such arrested person cannot be enlarged on police bail or anticipatory bail. Bail, if at all, will be granted by the High Court in exceptional circumstances only.

3.5 Where advocacy *prima facie* amounts to an offence under Section 3, such person should not be enlarged citing an alternate offence. For example, a person who incites violence cannot be enlarged on bail on the premise that they were disturbing the peace.

3.6 State obligations under the ICCPR and the interpretation of Section 3 of the Act:

3.6.1 The State has an obligation to protect individuals from incitements to discrimination, hostility or violence by third parties as well as to refrain from engaging in such acts in order to protect rights and ensure equal protection of the law for all.

---

[5] (2000) 1 SLR 314

3.6.2 Where there is reasonable suspicion that a person is committing a Section 3 offence, and public officers with the power to set the procedure under the ICCPR Act in motion fail or omit to enforce the law, such omission shall amount to state inaction which gives rise to a fundamental rights violation (Article 12 (1) of the Constitution of Sri Lanka) as a tacit state approval of hate speech.

****

ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව

2007 අංක 56 දරණ සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියෙහි 3 වන වගන්තියෙහි අන්තර්ගතය පිළිබඳව නීතිමය විශ්ලේෂණය සහ ඒ හා සමගාමික නිර්දේශයන්

ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව

2007 අංක 56 දරණ සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියෙහි 3 වන වගන්තියෙහි අන්තර්ගතය පිළිබඳව නීතිමය විශ්ලේෂණය සහ ඒ හා සමගාමික නිර්දේශයන්

ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාව 2007 අංක 56 දරණ සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියෙහි (ICCPR පනත) 3 වන වගන්තිය වෛරී අපරාධ මැඬ පැවැත්වීම සඳහා යොදා ගත යුතු වැදගත් නීති රාමුවක් ලෙස සලකයි. 3 වන වගන්තියෙහි අන්තර්ගතය පිළිබඳව ශ්‍රී ලංකාවේ නීති පද්ධතිය තුල නිශ්චිත අවබෝධයක් නොමැති බැවින් එම වගන්තියෙහි අන්තර්ගතය සහ භාවිතය පිළිබඳව පැහැදිලි කර ගැනීම සඳහා කොමිෂන් සභාව විසින් සිවිල් හා දේශපාලන අයිතිවාසිකම් පිළිබඳ ජාත්‍යන්තර සම්මුතියෙහි (ICCPR සම්මුතිය) 20 වන වගන්තිය (එනම් ICCPR පනතෙහි 3 වන වගන්තිය මඟින් ශ්‍රී ලංකාවේ බලාත්මක කරන මුල් වගන්තිය) ආශ්‍රිත කතිකාවත අදාළ කරගෙන ඇත.

කොමිෂන් සභාවේ නිරීක්ෂණ පහත පරිදිය:

1. 20 වන වගන්තියට අදාළ අන්තර්ජාතික නීති රාමුව

ICCPR සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තිය පහත පරිදි වේ:

1. යුද්ධය සඳහා කෙරෙන සෑම ප්‍රචාරයක්ම නීතියෙන් තහනම් කළ යුතු වේ.

2. වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවන ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික ද්වේශය පැතිරවීම නීතියෙන් තහනම් කළ යුතු වේ.

1.1 අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහසෙහි අදාළත්වය

ICCPR සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තිය සහ අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස පිළිගෙන ඇති එහි 19 වන වගන්තිය එකට කියවිය යුතු බව එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් කමිටුව (කමිටුව), එනම් සම්මුතිය ක්‍රියාවට නැංවීම පිළිබඳව සොයා බලන ස්වාධීන විශේෂඥ කමිටුව, විසින් හඳුනාගෙන ඇත. උදාහරණයක් ලෙස එම කමිටුවේ අංක 11 දරණ පොදු විවරණය[1] අනුව 20 වන වගන්තිය යටතේ අවශ්‍ය වන තහනම් කිරීමක් 19 වන වගන්තිය මඟින් සහතික කරනු ලබන අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ නිදහස හා අනුකූල විය යුතුය. එමෙන්ම *රොස් එ. කැනඩාව*[2] හීදිද කමිටුව විසින් 20 වන වගන්තිය යටතේ පනවන තහනමක් 19 වන වගන්තිය යටතේද පැවරිය හැකි විය යුතු බව නිරීක්ෂණය කර ඇත.

1.2 20 වන වගන්තිය යටතේ වරදෙහි මූලිකාංග

[1] General Comment 11, United Nations Human Rights Committee, 29 July 1983.
[2] Communication No. 736/1997, U.N. Doc. CCPR/C/70/D/736/1997 (2000).

ICCPR සම්මුතියෙහි 20 (2) වන වගන්තිය සැලකිය යුතු අංග දෙකකින් සමන්විත වන බව කොමිෂන් සභාව නිරීක්ෂණය කරයි:

1. ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික ද්වේශය පැතිරවීම සහ

2. වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීම

20 වන වගන්තිය යටතේ ඇති වරද පළමුවෙන්ම ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික ද්වේශය පැතිරවීමක් විය යුතුය. එවන් පැතිරවීමක් වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීමකින්ද සංයුක්ත විය යුතුය. එම වරදට හසු කර ගැනීම සඳහා ඉහත එක් කොටසක් පමණක් ඔප්පු කිරීම ප්‍රමාණවත් නොවේ.

1.2.1 'පැතිරවීම' සහ 'පෙළඹවීම' ඔප්පු කිරීම

1.2.1.1 ICCPR සම්මුතිය 'පැතිරවීම' යන්නට අර්ථකතනයක් ලබා දී නොමැත.

ICCPR සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තිය යටතේ පැවරෙන රාජ්‍ය වගකීම පැහැදිලි කරගැනීම සඳහා එක්සත් ජාතීන්ගේ මානව හිමිකම් පිලිබඳ මහ කොමසාරිස් කාර්යාලය විසින් දියත් කරන ලද 'වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීමටත් සිදුවන ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික ද්වේශය පැතිරවීම තහනම් කිරීම' සඳහා වූ විශේෂඥ වැඩමුළු මාලාවකට සහභාගී වූවන් විසින් **20 වන වගන්තියෙහි අන්තර්ගත ආකාරයේ වෛරී පැතිරවීම්** හඳුනා ගැනීම සඳහා **අංග 6 කින් සමන්විත පරීක්ෂණයක්** (threshold test) සම්පාදනය කරන ලදී. මෙම පරීක්‍ෂණය එම ක්‍රියාවලියේ අවසන් ප්‍රතිඵලයක් වන රබාත් ක්‍රියා සැලැස්මෙහි[3] (**Rabat Plan of Action**)අඩංගු වේ.

එම පරීක්ෂණය පහත පරිදි වේ:

a. සන්දර්භය - පැතිරවීම සිදු වන අවස්ථාවේ පවතින දේශපාලන සහ සමාජීය වාතාවරණය (උදාහරණයක් වශයෙන් වර්තමානයෙහි ගැටුම්කාරී වාතාවරණයක් පවතීද යන්න, ගැටුම්කාරී ඉතිහාසයක් තිබේද යන්න, එසේත් නැත්නම් වෙනස් ලෙස සැලකීමේ දීර්ඝ කාලීන ප්‍රවණතාවයක් තිබීම.

b. **Speaker** - වෛරය පතුරවන පුද්ගලයාට තම අසන්නන් කෙරෙහි කිසියම් බලපෑමක් ඇති කිරීමට බලයක් තිබේද යන්න (එම පුද්ගලයාගේ මහජන ප්‍රතිරූපය, ඔහු හෝ ඇය රාජ්‍ය නිලධාරියකු වීම හෝ ඊට සමාන තත්වයක සිටීම (උදා: ආගමික නායකයන්)) හෝ අසන්නන් කෙරෙහි බලපෑමක් එල්ල කිරීමේ හැකියාවක් තිබේද යන්න.

> තමන් හොබවන යම් තනතුරක් ප්‍රකාරව ලැබෙන බලයක් හෝ කිසියම් සමාජ තත්වයක් එම පුද්ගලයාට තිබිය යුතුමය යන්න මෙයින් අදහස් නොවේ. යම් පුද්ගලයකුට තම අසන්නන් තමා වෙත නතු කර ගැනීමට ඇති හැකියාව, යම් පුද්ගලයකුට තම ආකල්ප ඒත්තු ගැන්වීමට ඇති හැකියාව සහ අසන්නන්ගේ මතය වෙනස් කිරීමට ඇති හැකියාව, තම අසන්නන් වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීමට තරම් යම් පුද්ගලයකුට ඇති හැකියාව මෙයින් අදහස් වේ. එවන් පුද්ගලයකුගේ සමාජ තත්වය ඔහුගේ හෝ ඇයගේ

[3] United Nations, General Assembly, Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights on the expert workshops on the prohibition of incitement to national, racial or religious hatred, A/HRC/22/17/Add.4 (11 January 2013), available from undocs.org.

බලපෑම තහවුරු කර ගැනීම සඳහා උපකාරී විය හැකි වුවද, ප්‍රබල සමාජ තත්වයක් තිබීම පමණක් ඒ සඳහා ප්‍රමාණවත් නොවේ.

c. චේතනාව - කිසියම් පුද්ගලයකු තම ක්‍රියාවන්ගේ ප්‍රතිවිපාකයන් දැනදැනම ස්වේච්ඡාවෙන් වෛරී අදහස් පතුරුවන්නේනම් සහ එවන් ප්‍රතිවිපාකයන් වහාම සිදු වේ යැයි දැනුම ඇත්තේනම් එවන් පුද්ගලයකුට මෙම වරදට අවශ්‍ය චේතනාව තිබේ.

20 වන වගන්තිය යටතේ ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික ද්වේශය පැතිරවීම_වරදක් වන්නේ එය වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීමකින්ද සංයුක්ත වන්නේනම් පමණි.

නමුත් සියලුම ආකාරයේ වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීම් මෙම වගන්තිය යටතට ගැනෙන්නේ නැත.

"රාබත්" ක්‍රියා සැලැස්මට අනුව එවන් පෙළඹවීමක තීරණාත්මක ලක්ෂණයක් වන්නේ ඒ සඳහා ඇති **චේතනාවයි**.

ARTICLE 19 නම් වූ මානව හිමිකම් සංවිධානය නිරීක්ෂණය කරන පරිදි, වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවන තැනැත්තකුගේ තීරණාත්මක ලක්ෂණයක් වන්නේ, ඔවුන් තම අදහස්, විශ්වාසයන් අනෙකා සමඟ බෙදා ගන්නවා පමණක් නොව, එවන් අදහස් සහ විශ්වාසයන් මත පදනම්ව යම් යම් ක්‍රියාවන්වල නිරත වීමටද **අනෙක් පුද්ගලයින් පෙළඹවීමයි.**[4]

2002 ජූලි 1 වන දින සිට බලාත්මක වන අන්තර්ජාතික අපරාධ අධිකරණය පිලිබඳ රෝම ප්‍රඥප්තියෙහි සඳහන් පරිදි චේතනාවෙහි අන්තර්ගතය පහත පරිදි වේ:

රෝම ප්‍රඥප්තියෙහි 30 (2) වන වගන්තිය:

අ.) යම් කිසි ක්‍රියාවකට අදාලව, පුද්ගලයකු එවන් ක්‍රියාවක නිරත වීමට අදහස් කල බව

ආ.) කිසියම් ප්‍රතිවිපාකයකට අදාලව, පුද්ගලයකු එවන් ප්‍රතිවිපාකයක් ඇති කිරීමට අදහස් කල බව හෝ, එවන් ප්‍රතිවිපාකයක් සාමාන්‍ය සිදුවීම් මාලාවක කොටසක් ලෙස සිදු වේ යැයි දැනුවත් බව.

චේතනාවට වඩා අඩු මානසික අංගයක් (එනම් නොසැලකිලිමත් බව ආදිය) 20 (2) වගන්තිය යටතේ වරදක් සඳහා ප්‍රමාණවත් නොවේ.

d. ප්‍රකාශනයේ අන්තර්ගතය සහ සවභාවය - ප්‍රකාශනයේ ප්‍රකෝපකාරී ස්වභාවය, එහි ඉදිරිපත් කර ඇති තර්කයන්, භාවිත කර ඇති ප්‍රකාශන මාධ්‍ය, ප්‍රකාශනයේ ස්වරය ආදීන්.

[4] ARTICLE 19, 'Prohibiting Incitement to Discrimination, Hostility or Violence', December 2012 available at https://www.article19.org/data/files/medialibrary/3548/ARTICLE-19-policy-on-prohibition-to-incitement.pdf

e. ප්‍රකාශනයෙහි පරිමාණය - ප්‍රකාශනය පොදු ස්ථානයක සිදු වේද, අසන්නන්ගේ ප්‍රමාණය ආදීන්.

f. ආසන්න ලෙස සිදුවිය හැකි හානිය - පෙළඹවීමක් හේතුවෙන් ආසන්නතයේම හානියක් සිදුවේයයි සාධාරණ ලෙස අනුමාන කළ හැකි විය යුතුය.

ARTICLE 19 සංවිධානය නිරීක්ෂණය කරන පරිදි අදහස් ප්‍රකාශ කරන්නාගේ වගකීම තහවුරු කිරීම සඳහා ඔහු/ඇය විසින් පොළඹවන ලද ක්‍රියාවන් අනිවාර්යෙන් සිදු වීම අවශ්‍ය නොවේ:

> “නමුත් පොළඹවන ලද හානිය සිදු වීමේ යම් අවදානමක් පවතින බව හඳුනාගනීමට හැකි විය යුතු වේ. ප්‍රකාශනයේ ඍජු ප්‍රතිඵලයක් ලෙස එහි අසන්නන් වින්දිත කණ්ඩායමකට එරෙහිව වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීමේ සාධාරණ සම්භාවිතාවයක් පවතින බව අධිකරණයක් විසින් තීරණය කල යුතු වේ.”

1.2.1.2 20 වන වගන්තිය යටතට ගැනෙන පෙලඹවීම්වලට උදාහරණ

ඉහත 1.2.1 කොටසට අනුව ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික ද්වේශය පැතිරවීම 20 වන වගන්තිය යටතට හසු වන්නේ එවන් ප්‍රකාශන වෙනස්කමට, වෛරයට හෝ සාහසික ක්‍රියාවලට පෙළඹවීමකට හේතු වනවානම් පමණක් වන අතර, එවන් පෙළඹවීමක්ද චේතාන්විතව සිදු නොකෙරේනම් 20වන වගන්තිය යටතට හසු නොවේ.

පහත දක්වා ඇත්තේ ජාත්‍යන්තර මානව හිමිකම් පර්ෂද විසින් ලද පැමිණිලි මත පදනම්ව හඳුනාගත් පෙළඹවීම් වලට උදාහරණයන් වේ:

1. ජාතිය, වර්ගය, සහ ආගම මත පදනම් වූ ඍණාත්මක ප්‍රතිරූපයක් නිර්මාණය කිරීම (උදාහරණයක් ලෙස X ආගම අදහන සියලුම පුද්ගලයින් ත්‍රස්තවාදීන් යයි මහජනතාව අතර මතයක් ප්‍රචාරය කිරීම).

2. ආරක්ෂිත කණ්ඩායමකට එනම් කිසියම් ජාතියක්, වර්ගයක්, හෝ ආගමකට අදාළ පුද්ගලයකුට පහර දෙන ලෙස ජනතාව දිරි ගැන්වීම, යොමු කිරීම හෝ උපදෙස් දීම.

3. ආරක්ෂිත කණ්ඩායමකට අයත් ආගමික ස්ථාන, දේපල, හෝ ජීවනෝපායන්ට හානි කරන ලෙස ජනතාව දිරි ගැන්වීම.

4. ප්‍රකාශන මාධ්‍ය (මුද්‍රිත මාධ්‍ය, සමාජ මාධ්‍ය ආදී...) අපයෝජනය හරහා ආරක්ෂිත කණ්ඩායමකට එරෙහිව වෛරී අදහස් ප්‍රචාරය කිරීම.

5. වෙනස් ලෙස සැලකීම සඳහා මහජනතාව පෙළඹවීම (උදාහරණයක් ලෙස ප්‍රකෝපකාරී තොරතුරු ප්‍රචාරය කිරීම මගින් ආරක්ෂිත කණ්ඩායමකට අයත් පුද්ගලයකු සමග ව්‍යාපාර ගනුදෙනු කිරීම වැලැක්වීම).

2. ICCPR පනතෙහි 3 වන වගන්තිය පිළිබඳව ශ්‍රී ලංකා මානව හිමිකම් කොමිෂන් සභාවේ නිරීක්ෂණ

2.1 ICCPR පනතෙහි පූර්විකාව මගින් ICCPR සම්මුතියෙහි සඳහන් යම් අයිතීන් ශ්‍රී ලංකාව තුළ බලාත්මක කරන බව දක්වා ඇති බව කොමිෂන් සභාව නිරීක්ෂණය කරයි. ඒ අනුව පනතෙහි 3 වන වගන්තිය සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තිය ශ්‍රී ලංකාව තුළ බලාත්මක කර ඇති බව නිරීක්ෂණය කෙරේ.

2.1.1. 3 වන වගන්තිය යටතේ හඳුනා ගත් අපරාධ -

3(1) වගන්තිය -**"කිසිම තැනැත්තකු විසින් යුද්ධය පැතිරවීම හෝ වෙනස් ලෙස සැලකීමට එදිරිවාදිකම්වලට හෝ ප්‍රචණ්ඩක්‍රියාවලට පෙළඹවීම සඳහා ජාතික, වාර්ගික හෝ ආගමික වෛරය සඳහා පැතිරවීම සිදු නොකළ යුතුය."**

3(2) වගන්තිය - **(1)** වන උපවගන්තියෙහි සඳහන් අපරාධ -

(a) **සිදු කිරීමට තැත්කරන;**
(b) **සිදු කිරීමට ආධාර අනුබල දෙන; හෝ**
(c) **සිදු කරන බවට තර්ජනය කරන,**

සෑම තැනැත්තෙක්ම මෙම පනත යටතේ අපරාධයකට වරදකරු වන්නේය.

2.1.1.2. 3 වන වගන්තිය යටතේ ක්‍රියා පටිපාටික අවශ්‍යතාවයන්

3 (3) වගන්තිය - **මේ වගන්තියේ (1)වන උපවගන්තිය හෝ (2) වන උපවගන්තිය යටතේ වරදක් සිදු කර ඇති බවට තීරණය කරනු ලබන තැනැත්තෙකු මහාධිකරණය විසින් වරදකරු කරනු ලැබීමේදී, බරපතල වැඩ ඇතිව අවුරුදු 10කට වැඩි නොවන කාලයක් සඳහා බන්ධනාගාරගත කරනු ලැබේ.**

3 (4) වගන්තිය - **මේ වගන්තිය යටතේ වූ වරදක් සංඥෙය සහ ඇප දිය නොහැකි වරදක් වන අතර එවැනි වරදක් සිදු කර ඇති බවට සැක කරනු ලබන හෝ චෝදනා ලැබ සිටින කිසිම තැනැත්තෙකු, විශේෂ අවස්ථානුගත කරුණුවලදී මහාධිකරණය විසින් හැර, ඇප මත මුදා හරිනු නොලැබිය යුතුය.**

2.2 ICCPR පනතෙහි 3 වන වගන්තිය ICCPR සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තියෙහි (1) සහ (2)වන අනු වගන්තීන් ඒකාබද්ධ කිරීමක් බව කොමිෂන් සභාව නිරීක්ෂණය කරයි.

2.3 ICCPR පනතෙහි 3 වන වගන්තියෙහි (2) වන උපවගන්තිය යටතේ එහි (1) වන උපවගන්තිය යටතේ ඇති වැරදි සිදු කිරීම සඳහා තැත්කරන; සිදු කිරීමට ආධාර අනුබල දෙන; හෝ සිදු කරන බවට

තර්ජනය කිරීමද ආවරණය වන පරිදි සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තිය පුළුල් කර ඇති බව නිරීක්ෂණය කෙරේ.

3. ICCPR පනතෙහි 3 වන වගන්තියේ විෂය පථය පිළිබඳව කොමිෂන් සභාවේ නිර්දේශයන්

ඉහත දක්වන ලද කරුණු වලට අනුකූලව කොමිෂන් සභාවේ නිර්දේශයන් පහත පරිදි වේ:

3.1 ඉහත 2 වන කොටසෙහි නිරීක්‍ෂණයන්ට අනුව පනතෙහි 3 වන වගන්තිය සම්මුතියෙහි 20 වන වගන්තියට අදාළ අන්තර්ජාතික නීති රාමුවට අනුකූලව අර්ථකථනය කල යුතු බව කොමිෂන් සභාව නිර්දේශ කරනු ලැබේ.

3.1.1 3 වන වගන්තියෙහි අන්තර්ගතය තීරණය කිරීම සඳහා රබාත් ක්‍රියා සැලසුමෙහි ඇතුලත්, ඉහත 1.2.1 කොටස යටතේ සාකච්ඡා කරන ලද, අංග 6 කින් සමන්විත පරීක්ෂණය (threshold test) උපයෝගී කර ගත යුතු බව.

3.1.2 වෛරය පැතිරවීම, වෙනස් ලෙස සැලකීම, එදිරිවාදීකම්, සහ ප්‍රචණ්ඩක්‍රියා වලට පෙළඹවීමක් නොවේනම් එවන් ප්‍රකාශන 3 වන වගන්තිය යටතේ තහනම් කිරීමකට ලක් නොවිය යුතු බව.

3.2 අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ අයිතිය සහ පනතේ 3 වන වගන්තිය තුලිතව ක්‍රියාවට නැංවිය යුතුය:

3.2.1 ICCPR පනතේ 3 වන වගන්තිය ස්වාධීන වගන්තියක් ලෙස හඳුනා ගත නොයුතුය. එය ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් තහවුරු කර ඇති **අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ** නිදහස සමඟ එකට කියවිය යුතු වේ. ICCPR පනතේ 3 වන වගන්තිය **අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ** නිදහසට පනවන සීමාවක් වන බැවින් 3 වන වගන්තිය යටතේ පනවා ඇති **අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ** නිදහසට සිදු කරන තහංචි, **අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමේ** නිදහස යටතේ පැනවිය හැකි සීමාවන්ට අනුගත විය යුතුය.

3.2.2 ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 14 (1) (අ) වගන්තියෙහි ආරක්ෂාව ලබන **ප්‍රකාශන ICCPR** පනතෙහි 3 වන වගන්තිය යටතේ තහනම් කල නොහැක. උදාහරණයක් ලෙස කිසියම් ජාතියක, වාර්ගික හෝ ආගමකට අයත් පුද්ගලයකුට කම්පනයක් ඇති කරවන, අවමානයට පත් කරන හෝ කැළඹීමකට හේතු වන ආකාරයේ ප්‍රකාශණයක් එම කරුණ මත පමණක්ම පදනම්ව 3 වන වගන්තිය යටතේ තහනම් කල නොහැක.

3.2.3 ඒ අනුව 3 වන වගන්තිය යටතේ රජය විසින් පනවන ලද සීමාවක් නීත්‍යානුකූල වීමට නම් එම සීමාව නීත්‍යානුකූල බව, සමානුපාතික බව සහ අවශ්‍යතාවය යන පරීක්‍ෂණ තුනම සැපිරිය යුතුය. කොටස් තුනකින් සමන්විත මෙම පරීක්‍ෂණය ශ්‍රී ලංකාවේ නඩු තීන්දු නීති රාමුව තුල මේ වනවිටත් ක්‍රියාත්මකය (*සුනිලා අබේසේකර එ. ආරිය රුබසිංහ, නිසි බලධරයා*)[5].

[5] (2000) 1 SLR 314

3.3 3 වන වගන්තිය ක්‍රියාත්මක කල හැක්කේ පුද්ගලයන් කිහිපදෙනෙක් එකට එකතු වී ක්‍රියා කරන අවස්ථාවක පමණක් නොවේ. එක් පුද්ගලයකු වුවද, තම ක්‍රියාවන් වල ප්‍රතිඵලයක් ලෙස වෙනස් ලෙස සැලකීම, එදිරිවාදීකම්, සහ ප්‍රචණ්ඩක්‍රියා සිදු වේ යයි යන දැනුමෙන් යුතුව එවන් ක්‍රියාවන් සඳහා අනෙක් පුද්ගලයන් පොළඹවන්නේනම්, 3 වන වගන්තිය යටතේ වූ වරදට හසු කර ගත හැක.

3.4 3 (3) සහ (4) වගන්තිවලට අනුව යම් පුද්ගලයකු 3 වන වගන්තිය යටතේ වරදක නිරත වන බවට සාම නිලධාරියකු තුල සාධාරණ සැකයක් පවතීනම් එවන් පුද්ගලයකු වරෙන්තුවක් නොමැතිව අත් අඩංගුවට ගැනීමේ හැකියාව එම නිලධාරියා සතුය. එසේ අත් අඩංගුවට ගත් පුද්ගලයකු පොලිස් ඇප හෝ අපේක්ෂිත ඇප මත නිදහස් කිරීමේ හැකියාවක් නොමැත. ඇප ලබා දිය හැක්කේ, සුවිශේෂී අවස්ථාවලදී, මහාධිකරණයක් විසින් පමණි.

3.5 3 වන වගන්තිය යටතේ වරදකට හසු වන පුද්ගලයකු වෙනත් වරදක් හුවා දක්වා නිදහස් නොකළ යුතුය. උදාහරණයක් ලෙස ප්‍රචණ්ඩකාරී ක්‍රියාවකට පෙළඹවීමක් සිදු කරන පුද්ගලයකු සාමයට බාධා කිරීම යන වරද යටතේ නිදහස් නොකළ යුතුය.

3.6 පනත යටතේ වන රාජ්‍ය වගකීම සහ 3 වන වගන්තියෙහි අර්ථකථනය:

3.6.1 පුද්ගලයින්ගේ අයිතීන් ආරක්ෂා කිරීමට සහ නීතියේ සම රැකවරණය ලබා දීම සඳහා තෙවන පාර්ශවයක් විසින් වෙනස් ලෙස සැලකීම, එදිරිවාදීකම්, සහ ප්‍රචණ්ඩක්‍රියා වලට පෙළඹවීමෙන් පුද්ගලයන් ආරක්ෂා කිරීමේ වගකීම රාජ්‍ය සතු වන අතර, එවන් පෙළඹවීම් සිදු කිරීමෙන්ද වැළකී සිටිය යුතුය.

3.6.2 යම් පුද්ගලයකු 3 වන වගන්තිය යටතේ වරදක නිරත වන බවට සාධාරණ සැකයක් පවතින විට ඒ පිළිබඳව කටයුතු කළ හැකි නිලධාරියකු ICCPR පනත යටතේ වන නීතිමය ප්‍රතිපාදන ක්‍රියාවට නැංවීමට අපොහොසත් වන්නේනම් හෝ මැළි වන්නේ නම් එය වෛරී ප්‍රකාශයන්ට රජය විසින් ලබා දෙන ව්‍යංග අනුබල දීමක් වන අතර, ශ්‍රී ලංකා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 12 වන වගන්තිය යටතේ මූලික අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝනය කිරීමකට හේතු වන රාජ්‍ය වගකීම් පැහැර හැරීමක්ද වේ.

****

இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு

**2007இன் 56ஆம் இலக்க ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3இன்
நோக்கெல்லையின் சட்டபூர்வமான பகுப்பாய்வு
மற்றும் இணைந்துள்ள பரிந்துரைகள்**

இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு
2007இன் 56ஆம் இலக்க ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3இன் நோக்கெல்லையின் சட்டபூர்வமான பகுப்பாய்வு மற்றும் இணைந்துள்ள பரிந்துரைகள்

வெறுப்புக் குற்றங்களைக் கவனத்திற்கெடுப்பதற்கான ஒரு குறிப்பிடத்தக்க சட்டபூர்வ வரைச்சட்டமொன்றாக 2007இன் 56ஆம் இலக்க சர்வதேச சிவில், அரசியல் உரிமைச் சட்டத்தின் பிரிவு 3ஐ இலங்கை மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழு கருதுகின்றது. ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3 மீது அதிகாரபூர்வமான இலங்கையின் சட்டவியல் இல்லை என்பதனால், அதன் நோக்கெல்லையையும், பிரயோகத்தையும் புரிந்துகொள்ளுமுகமாக, சர்வதேச சிவில், அரசியல் உரிமைகள் சட்டத்தின் (ஒப்பந்தம்) உறுப்புரை 20ஐ அதாவது உள்ளூர் விளைவினை வழங்குகின்ற ICCPR சட்டத்திற்கான மூலத்திலான உறுப்புரையைச் சூழ்ந்துள்ள கலந்துரையாடலிலிருந்து ஆணைக்குழு ஈர்த்தெடுத்துள்ளது. அதன் அவதானிப்புக்களை ஆணைக்குழு கீழே முன்வைக்கின்றது:

<u>பிரிவு 1. ஒப்பந்தத்தின் உறுப்புரை 20 மீதான சர்வதேசச் சட்டவியல்</u>

ஒப்பந்தத்தின் உறுப்புரை 20 பின்வருமாறு வாசிக்கப்படுகின்றது.

(1) யுத்தத்திற்கான ஏதாவது பிரச்சாரம் சட்டத்தினால் தடைசெய்யப்பட வேண்டும்.

(2) பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதலைக் கொண்டுள்ள தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்பின் ஏதாவது ஆதரித்துவாதாடுதல்

1.1 <u>கருத்துச் சுதந்திரத்தின் சம்பந்தம்</u>

கருத்துச் சுதந்திரத்தை அடையாளங்காண்கின்ற ஒப்பந்தத்தின் உறுப்புரை 19உடன் உறுப்புரை 20 இணைந்து வாசிக்கப்பட வேண்டும் என ஐ.நா. மனித உரிமைகள் குழுவினால் (UNHRC) அதாவது ஒப்பந்தத்தின் அமுலாக்கத்தை மேற்பார்வை செய்யும் நிபுணத்துவ உறுப்பினால் அடையாளங்காணப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, ICCPR பொதுக் கருத்து இல.11இல், உறுப்புரை 20இனால் அவசியப்படுத்துகின்ற தடையானது உறுப்புரை 19இன் கீழ் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டுள்ள கருத்துச் சுதந்திரத்துடன் இணக்கமானதாகும்.[1] மேலும், <u>*றொஸ் எதிர் கனடா*</u>[2] இல், உறுப்புரை 20இன் கீழான கட்டுப்பாடுகள் உறுப்புரை 19இன் கீழும் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என UNHRCஇனால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

1.2 <u>உறுப்புரை 20 குற்றத்தின் கூறுகள்</u>

உறுப்புரை 20 (2)இன் கீழான மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள குற்றம் இரு குறிப்பிடத்தக்க கூறுகளை இணைக்கின்றது என ஆணைக்குழு கவனத்தில் கொள்கிறது.

i) தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்பின் ஆதரித்துவாதாடுதல்: அத்துடன்
ii) பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதல்.

---

[1] பொதுவான கருத்து 11, ஐக்கிய நாடுகள் மனித உரிமைகள் குழு, 29 ஜுலை 1983

[2] தொடர்பாடல் இல. 736/1997, ஐ.நா. ஆவணம் CCPR/C/70/D/736/1997 (2000)

முதலாவதாக, தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்பின் ஆதரித்துவாதாடுதலை உறுப்புரை 20இன் கீழான குற்றம் கொண்டிருக்க வேண்டும். பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதலொன்றை அத்தகைய ஆதரித்துவாதாடுதல் நிலைநிறுத்த வேண்டும்.

1.2.1 ஆதரித்துவாதாடுதலையும், தூண்டுதலையும் நிரூபித்தல்

1.2.1.1 'ஆதரித்து வாதாடுதல்' என்ற பதத்தை ஒப்பந்தம் வரையறுக்கவில்லை.

ஒப்பந்தத்தின் உறுப்புரை 20இன் கீழ் அரசாங்கக் கடப்பாடுகளின் நோக்கெல்லையைத் தெளிவுபடுத்துவதற்கு ஐ.நா. மனித உரிமைகள் உயர் ஆணையாளர் அலுவலகத்தினாலான (OHCHR) நான்கு வருட முன்னெடுப்பொன்றான Rabat செயல் திட்டமானது[3] உறுப்புரை 20இன் நோக்கெல்லையினுள் வருகின்ற **தூண்டலை நிலைநாட்டுகின்ற ஆதரித்துவாதாடுதலின் வடிவங்களை** நிர்ணயிக்குமுகமாக, பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதலை நிலைநிறுத்துகின்ற தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்பின் ஆதரித்துவாதாடுதலின் தடை மீது நிபுணத்துவச் செயலமர்வுகளின் தொடரொன்றில் கலந்துகொண்டவர்களினால் விருத்திசெய்யப்பட்டுள்ள **ஆறு பாகத்திலான தொடக்க மட்டச் சோதனையொன்றைக்** கொண்டுள்ளது.

சோதனை வருமாறு:

அ. சூழமைவு – ஆதரித்துவாதாடுதலின் நேரத்தில் வியாபித்திருந்த அரசியல் மற்றும் சமூகச் சூழமைவு (உதாரணமாக நடைமுறையிலான மோதல், மோதலின் வரலாறொன்று உள்ளதா அல்லது நிறுவுனரீதிப்படுத்தப்பட்ட பாரபட்சம் உள்ளதா).

ஆ. உரையாற்றுபவர் - வெறுப்பினை ஆதரிக்கின்ற நபர் பார்வையாளர் மீது அதிகாரத்தின் நிலையொன்றைக் கொண்டுள்ளாரா [உதாரணமாக, ஒரு முக்கியத்துவம் வாய்ந்த அரசாங்கப் பிரமுகர், ஓர் அரசாங்க அலுவலர் அல்லது இதையொத்த அந்தஸ்தொன்றைக் கொண்டுள்ளவர் (உதாரணமாக ஒரு மதத்தலைவர்)] அல்லது பார்வையாளர் மீது செல்வாக்கினைச் செலுத்தக்கூடியவர்

> அரசாங்க அலுவலகத்திலிருந்து ஈர்த்தெடுக்கப்பட்ட அதிகாரத்தின் சில அமைப்பினை உரையாற்றுபவர் செலுத்த வேண்டும் அல்லது சமூக அந்தஸ்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை இது கருத்தாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. பதிலாக, தனது பார்வையாளர் மீது உரையாற்றுபவர் கொண்டுள்ள ஆதிக்கத்தை இது குறிப்பிடுகின்றது. இது தன்வயப்படுத்தக்கூடியதாக ஆதரித்துவாதாடுபவரின் திறமையும், பார்வையாளரின் கருத்துக்களை அதிகாரம் பண்ணுவதுமாகும். நடத்தையிலான கெடுதலொன்றில் விளைகின்ற பாரபட்சத்தின், விரோதத்தின் அல்லது வன்முறையின் செயற்பாடொன்றில் ஈடுபடுவதற்கு பார்வையாளரை இசைவுறச்செய்வதற்கு அதிகளவு வீரியத்துடன் விளங்குகின்ற அதிகாரத்தின் அளவென்றாக இது விளங்குகிறது. இது தொடர்பில் உரையாற்றுபவரின் சமூக அந்தஸ்து உண்மையிலேயே வழிகாட்டுகின்ற அதேவேளை, உரையாற்றுபவரின் செல்வாக்குக்கு இது முழுமையானதல்ல.

---

[3] ஐக்கிய நாடுகள், பொதுச் சபை, தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்புக்கான தூண்டலின் தடை மீது நிபுணர் செயலமர்வுகள் மீதான மனித உரிமைகளுக்கான ஐக்கிய நாடுகள் உயர் ஆணையாளரின் அறிக்கை

இ. நோக்கம் - நபர் ஒருவர் வெறுப்பினை தன்னிச்சையாகவே ஆதரித்துவாதாடினால், அத்தகைய செயற்பாட்டின் பின்விளைவுகளை அறிந்தும், உடமையாக பின் தொடர்கின்ற பின்விளைவுகளை அறிந்திருந்தும், அத்தகைய நபர் தேவையான நோக்கத்தினைக் கொண்டிருக்கிறார்.

உறுப்புரை 20இன் கீழ், தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்பின் ஆதரித்துவாதாடுதலானது அது பாரபட்சத்திற்கான, விரோதத்திற்கான அல்லது வன்முறைக்கான தூண்டுதலை நிலைநிறுத்தும் வரை அனுமதிக்கத்தக்கதாகும்.

எனினும், தூண்டுதலின் சகல வடிவங்களும் உறுப்புரை 20இன் கீழ் தடைசெய்யப்படவில்லை.

Rabat செயல் திட்டத்தின் பிரகாரம், உறுப்புரை 20இன் கீழ் அடையாளங்காணப்பட்டுள்ளவாறு தூண்டுதலின் முக்கியமான கூறொன்றாக **நோக்கம்** விளங்குகிறது.

மனித உரிமைகள் தாபனத்தின் உறுப்புரை 19 (**உறுப்புரை 19**) பின்வருமாறு கவனத்தில் கொள்கிறது:

பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு ஏனையோரைத் தூண்டுகின்ற உரையாற்றுபவர் ஒருவர் ஏனையோருடன் தனது கருத்துக்களைப் பரிமாறுவதற்கு மட்டுமன்றி, ஆனால் அந்த நம்பிக்கைகளின், கருத்துக்களின் அல்லது நிலைகளின் மீதான அடிப்படையில், **சில நடவடிக்கைகளை இழைப்பதற்கு ஏனையோரைக் கட்டாயப்படுத்துகின்றார்** என்பதாக இறுதியான காரணி விளங்கவேண்டும்.”[4]

2002 ஜூலை 1இலிருந்து அமுலில் உள்ள 1998 ஜூலை 17 மீதான சர்வதேசக் குற்றவியல் மன்றொன்றின் தாபிப்பு மீது பூரண அதிகாரங்களின் ஐ.நா. ராஜதந்திர மகாநாட்டினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட சர்வதேசக் குற்றவியல் மன்றின் ரோம் நியதிச்சட்டத்தில் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளவாறு, நோக்கத்தின் நோக்கெல்லை வருமாறு:

ரோம் நியதிச்சட்டத்தின் உறுப்புரை 3, பந்தி 2:

அ) நடத்தையில் ஈடுபடுவதற்கு நபர் கருத்தாகக் கொண்டுள்ள நடத்தை தொடர்பில்,

ஆ) பின்விளைவொன்று தொடர்பில், அந்தப் பின்விளைவினை விளைவிப்பதற்கு நபர் ஒருவர் கருத்தாகக் கொண்டுள்ளார் அல்லது சாதாரண நிகழ்வுகளின் மார்க்கத்தில் அது இடம்பெறும் என அறிந்திருக்கிறார்.

எனவே, நோக்கத்தைவிட குறைவான குற்றமனம் (‘அஜாக்கிரதை’ அல்லது ‘உதாசீனம்’ போன்ற) உறுப்புரை 20(2)இன் தொடக்க மட்டத்தை நிறைவேற்றமாட்டாது.

---

[4] உறுப்புரை 19, ‘பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதலைத் தடைசெய்தல்’, டிசம்பர் 2012, https://www.article19.org/data/files/medialibrary/3548/ARTICLE-19-policy-on-prohibition-to-incitement.pdfஇல் கிட்டும்

ஈ. **உள்ளடக்கம் மற்றும் அமைப்பு** – உள்ளடக்கத்தின் கோபமூட்டுகின்ற தன்மை, வாக்குவாதங்களின் தன்மை, பயன்படுத்தப்பட்ட கருத்தின் முறை, கருத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட நாதம் போன்ற…

உ. **ஆதரித்துவாதாடுதலின் அளவு** – ஆதரித்துவாதாடுதலின் அடைதல் அதாவது அதன் பொதுத்தன்மை, பரிமாணம் மற்றும் பார்வையாளரின் அளவு

ஊ. **உடனடியான கெடுதல்** – உடனடியான கெடுதலை தூண்டல் விளைவிக்கும் என்ற நியாயமான நிகழ்தகவு.

உரையாற்றுபவரினால் கட்டாயப்படுத்தப்படும் நடவடிக்கைகள் உரையாற்றுபவரை பாத்திரவாளியாக்குவதற்கு உண்மையாகவே பின்பற்றுவது அவசியமில்லை என உறுப்புரை 19 கவனத்திற்கெடுக்கின்றது.

> "இருந்த போதிலும், கெடுதலை விளைவிக்கும் ஆபத்தின் சில மட்டம் அடையாளங்காணப்பட வேண்டும். பாதிக்கப்பட்ட குழுவொன்றுக்கு எதிராக பாரபட்சத்தினை, விரோதத்தினை அல்லது வன்முறையை இழைப்பதற்கு பார்வையாளரைத் தூண்டுவதில், அத்தகைய காரியகருமம் நேரடியாகக் காணப்பட வேண்டும் என்பதை அடையாளங்காண்பதில் உரை வெற்றியடையும் என்ற நியாயமான நிகழ்தகவொன்று இருப்பதை நீதிமன்றங்கள் நிர்ணயிக்க வேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்."

<u>1.2.1.2 தூண்டலாக அமைகின்றவாறு உறுப்புரை 20இன் நோக்கெல்லையினுள் வருகின்ற ஆதரித்துவாதாடுதலின் உதாரணங்கள்</u>

மேலே பிரிவு 1.2.1இன் பிரகாரம், அது தூண்டலை ஏற்படுத்திக் கொண்டுள்ளதுடன், மறுபுறத்தில் தூண்டலானது நோக்கத்திலானது என்றால் மட்டுமே பாத்திரவாளியாகும் என்பதனால் உறுப்புரை 20இன் கீழ் ஆதரித்துவாதாடுதல் பாத்திரவாளியல்ல.

சர்வதேச மனித உரிமைகள் உறுப்புக்களினால் பெறப்பட்டுள்ள தொடர்பாடல்கள் மீதான அடிப்படையில் பரந்தரீதியில் அடையாளங்காணப்பட்டுள்ளவாறு ஆதரித்துவாதாடுதலின் அத்தகைய தடைசெய்யப்பட்ட வடிவங்களின் உதாரணங்கள் கீழே வழங்கப்பட்டுள்ளன:

அ. அவர்களது தேசியம், இனம் அல்லது மதம் ஆகியன மீதான அடிப்படையில் தனிப்பட்டவர்களின் மறுதலையிலான மாறாத்தன்மை (உதாரணமாக, மதம் Xஐப் பின்பற்றுபவர்கள் சகலரும் பயங்கரவாதிகள் என்ற உணர்வைப் பொதுவாகப் பரப்புதல்)

ஆ. பாதுகாக்கப்பட்ட குழுவொன்றின் நபரொருவரின்/நபர்களின் அதாவது ஒரு குறிப்பிட்ட தேசியத்தின், இனத்தின் அல்லது மதத்தின் தனிப்பட்ட ஒருவரின் தாக்குதலுக்கு பொதுமக்களை ஊக்குவித்தல், பணித்தல் அல்லது அறிவுறுத்தல்

இ. பாதுகாக்கப்பட்ட குழுவொன்றின் மத அமைவிடங்களையும், ஆதனத்தையும் மற்றும் வாழ்வாதாரங்களையும் அழிப்பதற்குத் தூண்டுதல்

ஈ. பாதுகாக்கப்பட்ட குழுவொன்றுக்கு எதிராக வெறுப்பினதும். கோபத்தினதும் எண்ணங்களைப் பரப்புவதற்கு கருத்தின் முறைகளை சுயநலத்துடன் பயன்படுத்தல் (வெளியீடு, சமூக ஊடகங்கள் போன்ற....)

உ. பாரபட்சம் காட்டுவதற்கு பொதுமக்களைத் தூண்டுதல் (உதாரணமாக, பாதுகாக்கப்பட்ட குழுவொன்றைச் சார்ந்த தனிப்பட்ட ஒருவருடன் வியாபாரக் கொடுக்கவாங்கலைச் செய்து கொள்வதைத் தடுப்பதற்கு பொதுமக்களைத் தூண்டுவதற்கு ஆத்திரமூட்டுகின்ற தகவலைப் பரப்புவதன் மூலம்).

பாகம் 2. ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3 தொடர்பாக இ.ம.உ..ஆ.கு.இன் அவதானிப்புகள்

2.1 ஒப்பந்தத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள உரிமைகளுக்கு விளைவினை வழங்குவதற்கு அது நாடிநிற்பதாக குறிப்பிடுகின்ற ICCPR சட்டத்திற்கான முன்னுரையை ஆணைக்குழு கவனத்திற்கெடுக்கின்றது. இதன் பிரகாரம், ஒப்பந்தத்தின் உறுப்பு 20க்கு பிரிவு 3 விளைவினை வழங்குகின்றது.

2.1.1 பிரிவு 3இன் கீழான குற்றங்கள் -

பிரிவு 3(1) – நபர் எவரும் யுத்தத்தைப் பெருக்கக்கூடாது அல்லது பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டலைக் கொண்டுள்ள தேசிய, இனவாத அல்லது மத வெறுப்பினை ஆதரித்துவாதாடக்கூடாது.

பிரிவு 3 (2) – உப-பிரிவு (1)இல் குறிப்பிடப்பட்டள்ள குற்றமொன்றை (அ) இழைப்பதற்கு முயலுகின்ற, (ஆ) அதற்கு உடந்தையாக இருக்கின்ற அல்லது ஆதரவளிக்கின்ற, அல்லது (இ) இழைப்பதற்கு அச்சுறுத்துகின்ற ஒவ்வொரு நபரும் இச் சட்டத்தின் கீழ் குற்றமொன்றுக்கு குற்றவாளியாக வேண்டும்.

2.1.2 பிரிவு 3இன் கீழான நடைமுறையிலான தேவைப்பாடுகள் -

பிரிவு 3(3) - இப்பிரிவின் உப-பிரிவு (1) அல்லது உப-பிரிவு (2)இன் கீழ் குற்றமொன்றை இழைத்தமைக்காக மேல் நீதிமன்றத்தினால் குற்றத்தீர்ப்பின் மீது குற்றவாளியாகக் காணப்படும் நபர் ஒருவர் பத்து வருடங்களை மீறாத காலமொன்றுக்கு கடுங்காவல் சிறைத்தண்டனைக்கு தண்டிக்கப்படுவார்.

பிரிவு 3 (4) - இப் பிரிவின் கீழான குற்றமொன்று வெளிப்படையாகவும், பிணையற்றதாகவும் விளங்கும் என்பதுடன், அத்தகைய குற்றமொன்றின் சந்தேகத்திலான அல்லது குற்றஞ்சாட்டப்பட்ட நபர் அசாதாரணமான சூழ்நிலைகளில் மேல் நீதிமன்றத்தினால் புறநீங்கலாக பிணை மீது விடுவிக்கப்படுவார்.

2.2 ஒப்பந்தத்தின் உறுப்புரை 20இன் உப-பிரிவுகள் (1) மற்றும் (2) ஆகியவற்றை ஒன்றுதிரட்டுகின்ற தெளிவான உச்சரிப்பொன்றே பிரிவு 3(1) என ஆணைக்குழு கவனத்திற்கெடுக்கின்றது.

2.3 மேலும் பிரிவு 3(2)இன் கீழ், குற்றங்களை இழைப்பதற்கான முயற்சிகளை, உடந்தையாக இருத்தலை அல்லது ஆதரவளிப்பதை உள்ளடக்குவதற்கு பிரிவு 3(2)இன் கீழ் உறுப்புரை 20 நீடிக்கப்பட்டுள்ளது.

பாகம் 3. ICCPR பிரிவு 3இன் நோக்கெல்லை மீது இ.ம.உ..ஆ.கு.இன் பரிந்துரைகள்

முன்னமே குறிக்கப்பட்டதன் அடிப்படையில், பின்வருமாறு அதன் பரிந்துரைகளை ஆணைக்குழு முன்வைக்கின்றது.

3.1 மேலே பிரிவு 2இன் கீழான அவதானிப்புக்களின் காரணமாக, ஒப்பந்தத்தில் உறுப்புரை 20 மீது சர்வதேசச் சட்டவியலின் அடிப்படையில் ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3 பொருள் விளக்கமளிக்கப்பட வேண்டும் என ஆணைக்குழு பரிந்துரைக்கின்றது.

3.1.1 Rabat செயல் திட்டத்தின் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளவாறும் அத்துடன் மேலே பாகம் 1.2.1இல் கலந்துரையாடப்பட்டுள்ளவாறும் ஆறுபாகத்திலான தொடக்க மட்ட சோதனை பிரிவு 3இன் நோக்கெலலையினுள் வருகின்ற ஆதரித்துவாதாடுதலின் வடிவங்களை நிர்ணயிக்குமுகமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும்.

3.1.2 வேண்டுமென்றேயான பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதலைக் கொண்டிருந்தால் அன்றி பிரிவு 3இன் கீழ் வெறுப்பின் ஆதரித்துவாதாடுதல் தடைசெய்யப்படலாகாது.

3.2 கருத்துச் சுதந்திரமும் மற்றும் சட்டத்தின் பிரிவு 3உம் சமநிலைப்படுத்தப்பட வேண்டும்.

3.2.1 பிரிவு 3ஆனது தனித்துநிற்கும் ஏற்பாடொன்று அல்ல, ஆனால் பதிலுக்கு இலங்கையின் அரசியலமைப்பின் கீழ் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டுள்ளவாறு கருத்துச் சுதந்திரத்தின் ஒருமைப்பாட்டுடன் வாசிக்கப்பட வேண்டும். கருத்துச் சுதந்திரம் மீது இடப்பட்டுள்ள மட்டுப்படுத்தலொன்றே பிரிவு 3 என்பதுடன், எனவே பிரிவு 3இன் கீழ் தடைசெய்யப்பட்டுள்ள கருத்தின் ஏதேனும் வடிவம் கருத்துச் சுதந்திரத்திற்கான அனுமதிக்கத்தக்க கட்டுப்பாடொன்றாகவும் விளங்கவேண்டும்.

3.2.2 இலங்கையின் அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 14(1) (அ)இன் கீழ் பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள ஏதேனும் வடிவத்திலான கருத்து ICCPR சட்டத்தின் பிரிவு 3இன் கீழ் தடைசெய்யப்பட முடியாது. உதாரணமாக, இது ஒரு குறிப்பிட்ட தேசியத்தின், இனத்தின் அல்லது மதத்தின் உறுப்பினர் ஒருவரை கருத்துக்கள் "அதிர்ச்சியடைய வைத்தன, நிந்தித்தன அல்லது தொந்தரவு செய்தன" என்ற கருத்துக்கள் அக் காரணத்தினால் மட்டும் தடைசெய்யப்பட முடியாது என்பதே கருத்தாகும்.

3.2.3 இதன் தொடர்ச்சியாக, பிரிவு 3க்காக, அரசாங்கத்தினால் சுமத்தப்பட்ட கட்டுப்பாடு சட்டபூர்வமாக விளங்க வேண்டும் என்பதற்காக, அது சட்டபூர்வதன்மையின் சரிசமவிகிதம் மற்றும் அவசியத்தன்மை ஆகியனவற்றின் மும்முனையிலான சோதனையை நிறைவேற்ற வேண்டும், இது உள்நாட்டு அடிப்படை உரிமைகள் சட்டவியலினுள் ஏற்கனவே ஒன்றிணைக்கப்பட்ட சோதனையொன்றாகும் ***(சுனிலா அபேசேகர எதிர் ஆரிய ரூபசிங்க, தகுதிவாய்ந்த அதிகாரி மற்றும் ஏனையோர்)***.[5]

---

[5] (2000) 1 SLR 314

3.3 **பொதுவான நோக்கமொன்றுடன் அயராத முயற்சியின் தனிப்பட்டவர்களின் குழுவொன்று செயற்படுகின்ற தருணங்களுக்கு பிரிவு 3இன் நோக்கெல்லை மட்டுப்படுத்தப்படக்கூடாது. பாரபட்சத்தை, விரோதத்தை அல்லது வன்முறையை தூண்டும் நோக்கத்துடனும், பின்விளைவொன்றாக பாரபட்சம், விரோதம் அல்லது வன்முறையிலான செயற்பாடுகள் பின் தொடரும் என அறிவுடனும் வெறுப்பு உரைச் செயற்பாடொன்றில் தனித்த நபர் ஒருவர் ஈடுபட்டாலும் கூட அத்தகைய நபர் பொறுப்புக்கு உட்படுத்தப்பட வேண்டும்.**

3.4 **பிரிவு 3(3) மற்றும் (4) ஆகியனவற்றின் பிரகாரம், பிரிவு 3 குற்றமொன்றில் யாரேனும் நபர் சம்பந்தப்பட்டுள்ளார் என நியாயமான சந்தேகமொன்றைச் சமாதான அலுவலர் ஒருவர் ஏற்றுக்கொண்டால், பிடிவிறாந்து இன்றி அத்தகைய நபர் கைது செய்யப்படலாம் என்பதுடன், அவ்வாறு கைது செய்யப்பட்ட நபர் பொலிஸ் பிணை அல்லது முன் பிணை மீது விடுவிக்கப்பட முடியாது. புறநீங்கலான சூழ்நிலைகளில் மட்டுமே மேல் நீதிமன்றத்தினால் பிணை வழங்கப்படும்.**

3.5 **பிரிவு 3இன் கீழ் குற்றமொன்று ஆதரித்துவாதாடுதல் *முதல் பார்வையில்* விளைகின்றவிடத்து, மாற்று குற்றமொன்றைக் குறிப்பிட்ட அத்தகைய நபர் விடுவிக்கப்படலாகாது. உதாரணமாக, வன்முறையைத் தூண்டிய நபர் ஒருவர் அமைதியை அவர் குழப்பினார் என்ற சர்ச்சைக்குரிய ஆதாரத்தின் மீது பிணையில் விடுவிக்கப்பட முடியாது.**

3.6 **ICCPRஇன் கீழ் அரசாங்கக் கடப்பாடுகள் மற்றும் சட்டத்தின் பிரிவு 3இன் பொருள்விளக்கம்:**

3.6.1 மூன்றாம் தரப்புக்களினால் பாரபட்சத்திற்கு, விரோதத்திற்கு அல்லது வன்முறைக்கு தூண்டுதல்களிலிருந்து தனிப்பட்டவர்களைப் பாதுகாப்பதற்கும் அத்துடன் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கும், சகலருக்கும் சட்டத்தின் சமமான பாதுகாப்பினை உறுதிப்படுத்துவதற்கும் அத்தகைய செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுவதிலிருந்து விலகியிருப்பதற்கும் கடப்பாடொன்றை அரசாங்கம் கொண்டுள்ளது.

3.6.2 பிரிவு 3 குற்றமொன்றை நபர் ஒருவர் இழைப்பதாக நியாயமான சந்தேகம் இருக்கின்றவிடத்தும், ICCPR சட்டத்தின் கீழ் நடைமுறையைக் குறித்துரைப்பதற்கு இயங்குநிலையில் அதிகாரத்துடனான அரசாங்க அலுவலர்கள் சட்டத்தை வினைப்படுத்துவதற்கு தவறுகின்ற அல்லது தவிர்க்கின்றவிடத்தும் அது வெறுப்பு உரையின் மறைமுகமான அரசாங்க அங்கீகாரமொன்றாக அடிப்படை உரிமைகள் மீறலொன்றுக்கு [இலங்கை அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 12(1)] உயர்ச்சியை வழங்குகின்ற அரசாங்கச் செயலின்மைக்கு ஈடாகின்றது.